

Лола та єдиний свідок
Ізабель Абеді

Пригоди Лоли #9

Лола розгублена: вперше вона навіть не знає, як почати свою розповідь. Адже тут стільки всього: і літературні спроби, і детективна епопея, і знайомство відразу з двома письменниками, і доля її нового друга Енцо та його навіженої матері Гудрун! Цього літа Лолі ніколи мріяти: зламана нога й інвалідний візок – не перешкода для таємничих, дещо моторошних, а іноді й неймовірних пригод, у яких беруть участь усі її друзі.

Хто він, загадковий сусіда, якого підлітки прозвали Щуроловом? Наркоторговець, гангстер, викрадач дітей чи... Нізащо не здогадаєтесь аж до останніх сторінок!

Ізабель Абеді

Лола та єдиний свідок

Книга 9

Для Альми – від Ізабель Абеді.

І для Гамбурзького Щуролова – від Лоли Фелозо.

1.

Триста закарлючок і три початки

Навіть не знаю, як і почати. Бабуся каже, що це ахіллесова п'ята більшості письменників, а дідусь додає, що всім відомо, як важко починати. Енцо пропонує почати відразу, як у кіно, Фло говорить, що забагато думок – це погано, а тітка Лізбет стверджує: «Тобі потрібне натхнення!»

Натхнення – це інтуїція, просвітлення або осяяння, і моя маленька тітка має цілковиту рацію. До трьох років чогось подібного вона, звісно, сказати не могла, лише пустувала та кидалася виноградом. Тепер їй чотири, і вона кидається розумними словами. Авжеж, тітка у мене розумна не на свої літа, а от я – хвора. Ні-ні, голова тут ні при чому, не подумайте чогось поганого! І взагалі все це –

тимчасово!

У мене в зошиті триста закарлючок і три початки, які здаються мені прийнятними. Та все одно не можу вирішити, який з них кращий.

Ох-х-х!

А може, як письменниця я маю право писати все, що заманеться? І хто сказав, що у моєї історії не може бути три початки? Це вже нехай вирішують читачі.

Зараз я наведу три більш-менш вдалі початки, а кожен хай вибере той, який припаде йому до вподоби, домовились?

ПОЧАТОК НОМЕР ОДИН

«Я знаю історію про дівчинку, яка посковзнулася на підгузку свого молодшого братика, а відтак опинилася в інвалідному візку...»

Ось так могла би початися одна із страшних маминих історій. Вона знає їх силу-силенну, та я сумніваюся, що більшість із них трапилися насправді.

На жаль, ця історія правдива.

Позаяк саме я – ота дівчинка, з якою вона й сталася.

Це трапилось увечері в останній день шкільних занять. Мама роздягнула Леандро і купала його у ванній. Ми з Фло раділи, що незабаром прийдуть Сол і Алекс. Уже цілий тиждень ми планували, що будемо разом робити, і саме цього вечора мали намір вибрати найкращі пропозиції. Аж тут тітка Лізбет зчинила чергову істеричку: їй захотілося пограти у гру, в якій головне правило – пересуватися кімнатою, не торкаючись до підлоги.

– Ну, гаразд, – урешті здалася я. – Але тільки п'ятнадцять хвилин, обіцяєш?

Тітка підняла долоньку вгору, що означало обіцянку під присягою. І одразу ж перебралася з моїх книжкових полиць на конячку-гойдалку Леандро, а Фло повисла на гімнастичній стінці і, перебираючи руками, посунула до підвіконня. Я переповзла з комода на стілець, який стояв на моєму письмовому столі, тому що папай допіру міняв перегорілу лампочку в моїй кімнаті. Стояв він не так уже й тривко, і з мамою теж, напевно, трапилася б істерика, якби вона мене побачила цієї миті. Та я лазила майже так само спритно, як і Фло, тому одним котячим стрибком перемістилася зі стільця на письмовім столі на сповивальний столик Леандро. І все було б добре, якби... якби не його підгузок, який мама залишила на ріжку столика. Вже уживаний за призначенням, коли це вам цікаво.

На нього я й наступила. Правую ногою.

Швамбс!

Ой!

Геп!

Гейм овер!

Я вдарилася лівим стегном об маленький стільчик, що стояв біля сповивального столика, а головою – об дерев'яне бильце ліжка.

Результат – гуля завбільшки з тенісний м'ячик на лобі й закритий перелом великої гомілкової кістки.

Плани на майбутнє – як і раніш, не торкатися до підлоги. Принаймні лівою ногою, бо її на невизначений час закуто у гіпс. Прогноз погоди – плюс двадцять сім, яскраве сонечко, безхмарне небо. «Морген Пост» повідомляє про надзвичайно спекотне літо. А в нашому списку планів на канікули значилося таке:

1. Катання на велосипедах.
2. Парк атракціонів.
3. Катання на скейтборді.
4. Нічний похід у Гамбурзький ліс.
5. Верхова їзда.
6. Футбол у міському парку.
7. Майстер-клас з хіп-хопу.
8. Відвідання цирку на набережній Ельби.
9. Хокей на траві.
10. Курс навчання серфінгу.

Вам нічого не здається дивним?

Я підвела під усіма десятима пунктами жирну риску і намалювала череп із кістками.

Запитання: що робитиме дванадцятилітня (майже!) дівчинка під час літніх канікул у Гамбурзі, коли вона може пересуватися тільки в інвалідному візку?

ПОЧАТОК НОМЕР ДВА

Того літа, яке я провела в інвалідному візку, я була письменницею. Славу мені, в першу чергу, принесли мої містичні трилери. Моя героїня – дівчинка-детектив, що перехворіла на поліомієліт і тепер була прикута до інвалідного візка, оснащеного всілякими суперприладами. Її прозвали Око-Дзига, а історії про неї так лоскотали нерви, що кожна книжка продавалася в комплекті з упаковкою заспокійливого, аби читачі могли вгамувати емоційну напругу. Перша книжка називалася «Око-Дзига і зло під сонцем». Друга – «Око-Дзига і жах у повний місяць», а третя – «Око-Дзига і тремтіння в тумані».

На зустрічах із читачами я роздавала більше автографів, ніж поп-зірка. Листів од шанувальників було стільки, що їх привозили вантажівкою. Я отримала Нобелівську премію як найталановитіша письменниця-початківець. Сама Джоан Роулінг виголосила на мою честь дуже гарну промову. Ось що вона сказала: «Часто буває так, що у найзнаменитіших письменників життя складається нелегко. Інакше вони не змогли б написати такі чудові книги. Я з великою повагою ставлюся до героїні на прізвисько Око-Дзига, яка з'явилася на світ у результаті нелегкого життя і багатой фантазії нашої дорогої Серафіни Скриптур».

Серафіна Скриптур – це мій псевдонім. Славнозвісні люди іноді вигадують собі ім'я та прізвище, щоб їх не діставали папараці.

Мое справжнє ім'я – Лола Фелозо, і знаменитою письменницею я буваю, як ви самі розумієте, тільки вночі, коли не можу заснути.

Щоправда, вдень мені теж треба написати одну історію – «Як я провела літо». Таке завдання ми дістали в останній день занять від нашого вчителя німецької мови гера Деммона. Взагалі, я охоче вигадую історії, і коли уявляю себе письменницею, зі мною завжди моя муза. Музи – це такі грецькі богині, що опікуються мистецтвами і мають магічну силу. Вони посиляють творчим людям натхнення, і тоді в їхніх головах з'являються геніальні ідеї.

Іноді музами можуть бути і люди, як-от у поетів – це їхні кохані. Поети складають вірші, присвячені їх усміхненим устам або солодким поцілункам, чи навіть жіночим персам, від яких вони просто божеволіють. У мене в денному житті теж є коханий. Звуть його Алекс, і коли він мене цілує, голова моя страшенно свербить, але ніяких геніальних ідей у ній при цьому не виникає. А коли я намагаюся вдень записати пригоди детектива на прізвисько Око-Дзига в реальному житті, то вони чомусь нагадують маячню психічнохворої людини, і я починаю буксувати вже після перших трьох речень. Вигадувати історію – зовсім не те, що її записувати, це я вам точно кажу!

Одне слово, гер Деммон попросив нас написати про те, що ми робили під час канікул.

Енцо запропонував написати жакливу історію про те, як я посковзнулася на підгузку і гепнулася додолу, додавши в неї якомога більше подробиць, здатних шокувати читача, – про запах і таке інше. Але, по-моєму, це вже занадто! Невже мої літні пригоди на цьому й закінчаться, думала я, роз'їжджаючи у візку з кутка

в куток своєю кімнатою. І настрої у мене був такий паскудний, що я ладна була відкусити власну загіпсовану ногу.

ПОЧАТОК НОМЕР ТРИ

Моя кімната – на першому поверсі, вікном – у двір. Із нього я бачу сусідські вікна.

На першому поверсі ліворуч живе моя найкраща подруга Фло разом зі своєю мамою Пенелопею і зведеним братом Енцо. Вони переїхали сюди зовсім недавно. У будинку п'ять поверхів, але решта мешканців, напевно, роз'їхалися у відпустки, тому за їхніми вікнами нічого не відбувається.

У будинку навпроти чотири поверхи. На горішньому живе старенька жінка, яка розмовляє з квітами. Вони ростуть у неї на балконі в ящиках і горщиках. Я можу розгледіти їх зі своєї кімнати і знаю, як вони називаються, завдяки довіднику рослин, що його я надібрала у моєї бабусі. Крайні ліворуч – жовтогарячі анациклуси, схожі на ромашки, поряд із ними – мініатюрний перчик чилі, потім австралійські стокротки і крайня праворуч – калєа закатечичі. Саме з нею старенька і говорить найдовше, причому низько схиляється над зеленими листочками, гладить кінчиками пальців блідо-жовті квітки, а потім заплющує очі і хреститься. На жаль, не можу розібрати, що вона при цьому говорить, але мені здається, що вона молиться цій травичці, бо в довіднику сказано, що іспанці називають її «Боже листя». Настій з цієї рослини дарує хворим людям цілющі сновидіння.

На третьому поверсі живуть сумна жінка і її чоловік. Гадаю, що вона така невесела через те, що чоловік не розмовляє з нею за вечерею. Він завжди читає газету, а жінка дивиться або у вікно, або на газету під носом у чоловіка. Коли одного разу вона ненароком впустила на газету картоплину, чоловік розкричався, схопився і вибіг із-за столу, а ця бідолаха розплакалась.

На другому поверсі живе чоловік без жінки. Він не читає газет, але кожного вечора години по три вправляється з гантелями коло відчиненого настіж вікна – з голим торсом, укритим татуюваннями. На лівій руці у нього витатуювано павутиння, на правій – вогнедишний дракон, а на грудях написано «Dum spiro, spero». Це латиною, а перекладається так: «Поки живу – сподіваюсь». Переклад я знайшла в Інтернеті. На що саме сподівається цей добродій, там, звичайно ж, не написано. Але, напевно, надія у нього дуже велика, тому що під час вправ він важко сопе й іноді почухує груди. Після тренування він випиває пляшку молока, а потім або вимикає світло, або починає роздивлятися свої татуювання.

На першому поверсі живе сім'я з трьома дітьми. Позавчора вони поїхали у відпустку. Я бачила, як вони спаковували валізи. Думаю, вони ідуть до моря, бо склали панамки, ласти і маски. Старший син хотів прихопити ще й ігрову приставку, але мама йому заборонила, а коли вона вийшла на хвилику з кімнати, він повикидав із валізи усі речі і потай сунув приставку аж на спід.

Не можу сказати, хто живе на першому поверсі, позаяк вікна там закриті шторами. На першому поверсі є ще невеликий прибудівок, він за кілька метрів од мене. Якщо перекинути дошку з мого вікна, я б цілком могла потрапити на дах прибудови (якби не цей інвалідний візок, певна річ). Помешкання там зовсім невеличке, у ньому живе чоловік, якого я ніколи раніше не бачила. Хто він і де працює, мені ще треба було дізнатися, як і те, що він поробляє, крім, власне, своєї праці.

Так і починається моя історія, яка коштувала мені чимало нервів. Тож і мені варто було б заpastися упаковкою заспокійливого, щоб витримати емоційну напругу.

Ну, от і всі три початки.

Неважливо, який вам подобається більше, але кожен із них годиться для тієї історії, яку я вам зараз розповім. Тепер ви вже знаєте, як я провела перший тиждень своїх канікул. Але події почали розгортатися тільки з середини другого тижня. Щоб розповісти про це, доведеться відмотати стрічку назад, до ранку середи, коли я сиділа у візку біля вікна і з біноклем у руках чекала, коли ж до нашого будинку переїде моя найкраща подруга Фло.

2.

Сольний концерт і переїзд із несподіванками

Була за чверть одинадцята. На синьому небі сяло сонце, Білосніжка полювала на метеликів, а пташки, либонь, від літнього щастя, яке їх переповнювало, галасували як навіжені. На жаль, я їх не чула, позаяк мій маленький братик знову влаштував концерт у моїй кімнаті. У липні Леандро виповниться сім місяців, але папаю вже й зараз було ясно: коли-небудь його син стане видатним музикантом. Леандро любить музику «Олодум», бразильської групи із Сальвадору – рідного папаєвого міста, яка виконує регі і самбу. Щоразу, коли папай вмикає їхній компакт-диск, малий починає підспівувати, чи то пак щосили репетувати – як-от сьогодні. «О-ло-ду! Ту-бо! Бо-до-ло!!!» – загорлав він, заглушаючи барабани «Олодум». І при цьому ще торохтів ополоником по бляшанках і покришках, що звисали над його колискою.

Це Енцо змайстрував йому такий ударний інструмент, і мені б страшенно хотілося, щоб цей інструмент опинився в кімнаті Енцо, аби

той міг на собі відчутти у повній мірі, що це за подарунок.

Окрім підгузка на Леандро нічого не було. Шкіра у мого братика кавового кольору, а волосся геть чорне.

Він дуже схожий на папая, і, якщо чесно, я навіть трохи ревную. Через мою світлу шкіру й біляве волосся ніхто навіть не здогадується, що я наполовину бразилійка, правда, папай каже, що зате я успадкувала мамину вроду.

Сьогодні мама на роботі в лікарні. Вона вже місяць як працює ранками. Тому папай тепер ходить до нашого ресторану у вечірню зміну, а Пенелопа з дідусем утримують позиції в першій половині дня. Але сьогодні в ресторані був тільки дідусь, бо Пенелопа, Фло і Енцо клопоталися переїздом.

Де ж вони? Я вкотре схопила бінокль і стала вдивлятися у вікна квартири навпроти. Коли після короткого перепочинку Леандро всоте завів свою пісню, я викотилася на кріслі в передпокій і гаркнула:

– Ну до-о-осить уже! У мене скоро почнеться криза!

– Хвилинку! – донеслося з вітальні.

Папай просидів там сьогодні півдня зі своїм ноутбуком, розшукуючи відповідні фотографії для нового сайту ресторану. Він увійшов до моєї кімнати, підхопив Леандро й підкинув його до стелі. Мій братик радісно задригав ніжками у повітрі.

– Мій маленький, мій принц! Молодець, принце! – з гордістю вигукнув він. – Правильно – давай, тренуй м'язи ніг!

– А чи не міг би твій маленький принц займатися своїм музичним фітнесом у вітальні? – буркнула я і несхвально скосила очі на свою загіпсовану ногу, яка знову страшенно засвербіла.

Папай спохмурнів на виду.

– Пробач, Кокадо! Сьогодні мені треба віддати всі світлини, щоб наш сайт був готовий до запуску. Що я можу для тебе зробити?

– Окрему кімнату і здорову ногу! – зажадала я.

Папай зітхнув. Тепер і мені стало муляко на душі, адже я не мала рації. Я любила Леандро, та іноді мені страшенно хотілося, щоб моя кімната була тільки моєю. І ще більше хотілося, щоб із ногою було все гаразд!

– Уже приїхали? – спитав папай, кивнувши на вікно.

Я заперечливо похитала головою, попросила папая відчинити вікно і зраділа, коли він пішов назад у вітальню разом із музикантом і ополоником.

Тиша у дворі здалася мені райською. На четвертому поверсі старенька знову поливала свої жовтогарячі анациклуси, і лілові бігуді в її волосся нагадали мені про фрау Балібар. Це ж їй раніше належала квартира, до якої сьогодні має переїхати моя найкраща подруга. Віднедавна фрау Балібар мешкала у своїй кращій подруги за містом, але на згадку про себе вона залишила нам своє «дерево слів». Фарфорове череп'я з написами, підвішене на шворках, тихенько подзенькувало на вітрі, наче шкодувало, що Фло і решта так довго не ідуть.

На третьому поверсі сумна жінка прибирала зі столу. Я помітила, як вона взяла газету і подерла її на дрібні клаптики. Татуйованого атлета з другого поверху не було вдома, але я почула голос іншого чоловіка. Спочатку я не зрозуміла, звідки він лунає, але потім визначила, що з прибудівка – просто піді мною. І мені навіть вдалося заглянути у відчинене вікно. Я побачила кімнату і частину передпокою. Чоловік сидів за столом і говорив по телефону. На ньому була чорна

майка, час від часу він починав щось швидкома писати на аркушику.

– Що краще за все додати? – почула я його запитання і здивувалася, як добре все чути. Раніше я такого не помічала, але раніше мені й не доводилося проводити весь свій час в інвалідному візку біля прочиненого вікна.

Сусід кивнув, посміхнувся і знову щось записав на аркушику, і тут мене відвернув свист. Він доносився ліворуч.

У саду фрау Балібар стояв хлопець із худорлявим обличчям, темними очима і в небесно-блакитних шароварах, на яких були вишиті величезні яскраво-червоні квіти. У лівій руці він тримав відеокамеру. Вона була націлена на моє вікно. А за ним я розгледіла чорне розпатлане волосся моєї найкращої подруги.

– Енцо! Фло! – верескнула я. – Ну нарешті!

Сусід підвівся і зачинив вікно у прибудівку. У нього була цапина борідка, довгий гострий ніс, і коли він поглянув на мене, звівши голову, лоб у нього наморщився. Та мені вже було до нього байдуже. Мене поривало до Фло. Тим часом додому повернулася мама. Вона взяла Леандро, і папай із Джефом знесли мене в інвалідному візку вниз. Джеф – друг мами Фло і батько Алекса. У нього волосся до плечей, і він збирає його у хвостик. А коли він дивиться на мене своїми зеленими іскристими очима, я починаю страшенно нудьгувати за Алексом.

– Хочу переказати тобі привіт, – сказав Джеф. – Сьогодні телефонував із Парижа Алекс.

Унизу Енцо знімав, як розвантажують машину.

– Обережно, обережно! – гукав він. – Там цінний вантаж із Бразилії! Будь ласка, донесіть його до передпокою цілим і неушкодженим!

– Псих! – пробурмотіла я, але вантажники, які саме тягнули шафу Фло, тільки посміхнулися.

Коли я на своєму інвалідному візку вкотилася з передпокою до їхньої вітальні, мені знову згадалася мадам Балібар. Ми познайомилися з нею минулого літа, і я раптом засумувала за пахощами яблучного пирога, який вона пекла для нас у своїй крихітній кухоньці. Щоправда, тоді в інвалідному візку сиділа Фло, і, до речі, свої перші кроки без милиць вона ступила саме тут, у вітальні фрау Балібар.

Тепер цю квартиру годі було й упізнати, бо недавно її об'єднали з сусідньою. Скрізь пахло свіжою фарбою, а у вітальні вже височіла гора коробок, які тягала моя найкраща подруга.

Із вікна вітальні було видно і вікно моєї кімнати, і прибудівок. Можна було навіть заглянути в кімнату на першому поверсі, але, крім різка одержної шафи і миршавої квітки в горщику на підвіконні, там не було нічого цікавого.

А навколо мене вирувало життя. Пенелопа раз у раз заносила кошики й мішки з одягом. Вона пов'язала своє темне густе волосся косинкою і надягла коротеньку спідничку – такого ж темно-синього кольору, як і її очі.

– Здорова була, сусідко! – привіталась вона зі мною своїм оксамитовим голосом. – Рада тебе бачити!

Папай із Джефом вивантажували з машини важкі речі, а вантажники, пихкаючи, переносили їх у передпокій. Мимохідь вигулькнули меблі, яких я раніше у Фло навіть не бачила: синій диван, письмовий стіл та кілька величезних коробок з «Ikei».

– Заносьте до гостьової кімнати, – скомандувала Пенелопа.

– До кімнати Енцо! – поправив Енцо, котрий тягнув за собою валізу завбільшки з шафу в передпокої. – Сюди, будь ласка!

– Він не спить із п'ятої ранку, – шепнула мені на вухо Пенелопа. – Хвилюється ще більше, ніж ми. Стривай, Джефе, тут крихкі речі!.. – вона кинулася до дверей і допомогла Джефу внести ящик зі скляним посудом.

Мені раптом здалося, що я зі своїм інвалідним візком тільки займаю місце й усім заважаю.

– Гей, – гукнула я Фло, яка поставила просто переді мною коробку з Пенелопиними компакт-дисками, – ти хочеш мене замурувати тут навіки?

– Ох, пробач! – подруга витерла спітніле чоло рукавом футболки. – Почекай, зараз усе зробимо.

Вона випхала мого візка з передпокою до кухні. Після ремонту та стала майже вдвічі більша, ніж була. Біля стіни кольору літнього лужка вже стояв обідній стіл. Через двері із саду сюди просочувалося сонячне світло, розсипаючи зайчики по світлій дерев'яній підлозі.

– Ух ти! – захоплено вигукнула я.

– Подивимося, що ти скажеш, коли побачиш решту, – відповіла Фло. – Ми вирішили пофарбувати всі кімнати в різні кольори, – голос у неї аж бринів із радощів. – Ще й досі не можу повірити, що ми тут житимемо. А це Пенелопині володіння, – вона вкотила мене до кімнати в кінці передпокою. Стіни тут були темно-червоними, а посередині стояло величезне ліжко, яке Пенелопа із Джефом відшукали в минулі вихідні на припортовій барахолці.

– Напрошується думка про швидку появу немовлят, – хихикнула я.

– Думай, що кажеш, – відважила мені потиличника подруга. – Досить із мене прибацаного зведеного братика. Добре, що Джеф залишає свою квартиру. Якби він здумав переночувати у нас з Алексом і Паскалем, було б страшенно тісно.

– Тоді хай Алекс ночує у мене, – запропонувала я. – А мого братика переселимо у твою кімнату.

– Краще в кімнату Енцо, – посміхнулася Фло.

Вона підштовхнула візок в інший кінець передпокою. Двері були зачинені, а коли ми їх відчинили, то побачили Енцо, який лежав горілиць посеред кімнати на новенькій дерев'яній підлозі, розкинувши руки і ноги в різні боки. Він лежав

нерухомо і дивився у стелю так, ніби над ним було зоряне небо. Власне, майже так воно і було. Стеля була темно-синя, усіяна крихітними золотими цятками. Стіни пофарбували такою ж золотистою фарбою. Під вікном стояла коробка з написом «Кулінарні книги». Енцо – чудовий кухар і зібрав цілу колекцію книжок. До музики він теж небайдужий. У свій перший день у школі він улаштував ціле шоу на вчительському столі. Ось і тепер він барабанив по дощатій підлозі кінчиками пальців, не помічаючи, що у нього з'явилися слухачі.

– І пісня лунає, до болю знайома: «Заходьте до мене – сьогодні я вдома...» – наспівував він собі під ніс.

На душі у мене стало легко і радісно. Фло поклала руку мені на плече. Ми затамували подих і тихенько пораділи, що Енцо нас не бачить.

– Не розумію, як мати могла від нього відмовитись, – прошепотіла я, коли Фло обережно причинила двері. – Вона все ще дихає разом зі своїм Шрім-Шрімом в Індії?

– Не знаю, – знизала плечима Фло. – Та навіть коли й так, то занадто довго вона там дихає.

Точно. Минуло вже майже чотири місяці з того часу, як виряджена у квітчасте сарі Гудрун, що переживала життєву кризу, і її син Енцо з'явилися в житті Пенелопи і Фло. Це трапилося увечері. А вранці Гудрун немов у повітрі розчинилася. Лишилася тільки записка, в якій вона повідомила Пенелопі, що має намір знайти внутрішній спокій в індійському ашрамі гуру Шрім-Шрім Акхара.

Та, схоже, цей гуру був далеко не святим відлюдником – його дихальні курси коштували ціле багатство. Це Джеф розвідав уже згодом. А от Енцо Гудрун кинула у Пенелопи без єдиного цента. І як вам це подобається? Яка мати може так учинити?

Відповісти Фло не встигла, бо у неї в кишені задзвонив мобільний.

– Почекай, – пробурмотіла вона. – Це Пенелопин телефон... Алло? – Фло притиснула мобілку до вуха. – Ні-ні, це Фло, Пенелопина дочка. Хто? Вас погано чути... Хто? О... – подруга здригнулася. – А ми якраз переїздимо. Мені передати їй слухавку? Ага... – Фло почухала потилицю, заговкла і облизала губи, що буває з нею тільки тоді, коли вона дуже нервує.

– Хто це? – прошепотіла я.

Фло труснула головою і одвернулася.

– Що? – раптом різко запитала вона. – Але коли... Ей? Алло! – Вона ще кілька разів повторила «алло», та зв'язок, мабуть, обірвався.

Подруга опустила руку з телефоном і втупила очі в мене.

– Ти не повіриш, – пробурмотіла вона. – Тільки згадай про чорта, а він вже й тут!

Оце так! Невже... Не може бути!

– Будь ласка, – пробелькотіла я, – тільки не кажи, що це Гудрун!

Фло глибоко зітхнула – і кивнула.

– І що? – я аж засовалася у візку. – Не тягни, а то я помру з цікавості! Чого їй треба?

– Веліла передати Пенелопі, що повертається. І у неї є новини. І ще... – у Фло затремтів голос. – Ще вона хоче забрати Енцо! – Подруга стиснула руки в кулаки. – Боже! Кілька місяців тому я б ще й приплатила, тільки б Енцо зник із мого життя. Але тепер!..

Я зовсім занепала духом.

– Коли? – спитала я.

– Скоро, – відповіла Фло.

– Як скоро?

– Вона не сказала, – Фло сунула телефон у кишеню. – Зв'язок – повний відстій. Каже: хай він ще трохи поживе з нами, доки її не буде.

– Сподіваюся, її ще довго не буде! – пирхнула я і поглянула в дальній кінець передпокою, де Пенелопа саме вішала на стіну картину. – Ти скажеш їй про дзвінок?

– Не знаю, – моя подруга прикусила нижню губу.

– Краще не сьогодні, – прошепотіла я. – І не завтра, і не наступного тижня. Подивися, Фло, який Енцо щасливий! А коли він дізнається, це щастя розвіється, як дим. Будь ласка, не кажи нічого Пенелопі!

– Гаразд, – Фло покотила мене далі. – Зараз я покажу тобі свою кімнату.

Голос у неї більше не тремтів.

Кімната моєї подруги виявилася найбільшою у квартирі. Стіни тут були бірюзові, як південне море влітку. Біля однієї стіни стояла знаменита шафа з дев'яноста дев'ятьма шухлядками, а на протилежній стіні був намальований величезний кит.

– А де Хармс? – поцікавилась я.

– Тут, – Фло кивнула на коробку з-під взуття, що стояла біля шафи. У кришці були зроблені дірочки, зсередини доносився слабкий писк.

Фло відкрила коробку, і хом'як миттю видряпався по її руці. Його коричневе хутро звалалося, а на голівці виднілися невеликі зализини, ніби його підстригли манікюрними ножицями. Хармсу було вже два з половиною роки, і якщо зіставити це з людським віком, то йому вже стукнуло сто п'ять літ чи й більше.

– Давай, займай свої апартаменти, – Фло висунула шухлядку номер сім і обережно пересадила туди хом'яка.

Цієї миті в її кімнату сунув носа Енцо.

– Правда, наша нова квартира ну просто кльова? – запитав він.

– Еге ж, – погодилась я, але на серці у мене було мулько.

Дзвінок Гудрун усе зіпсував. Настрій у мене впав на нульову позначку. Фло теж справляла мовчанку.

Не встаючи з візка, я допомогла подрузі розкласти речі по всіх дев'яноста дев'яти шухлядках, а потім мені захотілося до туалету. Фло відвезла мене у ванну кімнату і подала милиці, які приніс папай. Взагалі користуватися ними мені дозволили тільки під кінець тижня, але тренер на лікувальній гімнастиці показав, як правильно на них спиратися, щоб пересісти з візка на унітаз. Я непогано освоїла цю акробатичну вправу, але цього разу зробити те, навіщо я сюди прийшла, мені не вдалося. Щойно я підняла кришку унітазу, як переконалася, що його зайнято. Звідти на мене витріщалася гостра мордочка. Сіро-бура мокра шерстка, жваві чорні оченята. На секунду мені навіть здалося, що якимсь робом (немов хто махнув чарівною паличкою) Хармс перемістився зі своєї шухляди до туалету.

Та це був зовсім не Хармс. Тільце більше, а за ним волочиться довгий рожевий хвіст. Я його чудово розгледіла, коли мешканець унітазу стрибнув на кришку, з неї – вниз, на підлогу, і прожогом кинувся з туалету в передпокій.

3.

Гамбурзький Щуролов

Із передпокою мокрий пацюк кинувся прямісінько до кімнати Енцо. Там він заскочив на картонний ящик із кулінарними книгами і злякано втупився оченятами в Енцо, який миттю схопив відеокамеру. Ліве вухо у пацюка було надірване, певно, у бійках з іншими пацюками, і від хвилювання і жаху він одразу наклав купку просто на ящику.

Щоб непроханий гість більше нікуди не дременув, Фло блискавично причинила двері. Вона вочевидь ставилася до тваринки співчутливо, на відміну від Пенелопи, яка саме цієї хвилини внесла до кімнати чергову коробку. Пацюк помчав до дверей, Пенелопа впустила коробку, а Фло знову зачинила двері. І вчасно: ще секунда – і згадуй лиш, як його звали.

– Звідки це? – прошепотіла Пенелопа.

– Із туалету, – пояснила Фло.

– Що? – мама моєї подруги безсило поточилася на стіну. Мені здалося, що вона от-от знепритомніє.

– У тебе фобія на пацюків? – поцікавилася я.

На душі у мене полегшало: а що, якби з унітазу вискочила жаба? Жаб я боюся до

смерті.

– Волію жити з людськими істотами, – кволим голосом промовила Пенелопа. – Пацюки мене не влаштовують, тим паче, коли вони кидаються під ноги!

І вона почимчикувала у вітальню, щоб повідомити Джефу, що ситуація значно погіршилася. Я покотила свого візка за нею. Папай уже пішов до ресторану, та й вантажники закінчили роботу і поїхали.

– Тільки не переживай, – утішив Джеф Пенелопу, дістав мобільний і пошукав щось в Інтернеті. – Дивися, що я знайшов: «Санітарна служба. Знищення щурів у каналізаційній і водопровідній системі». Ось номер і прізвище контактної особи – якийсь Кламмвассер. У мене це оголошення чомусь викликає довіру. – Він набрав номер, почекав і спохмурнів: – Зайнято.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=44901759&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.